

Uitbreiding van de parabel der vijf wijze en vijf dwaze maagden.

<https://hdl.handle.net/1874/355335>

UITBREIDING VAN DE PARABEL

DER

VIJF WIJZE EN VIJF DWAZE

M A A G D E N.

MATTH. XXV: 1—12.

Indien gij dan niet waakt, zoo zal Ik over u komen als een dief, en gij zult niet weten op wat ure Ik over u komen zal.
Openb. III: 3.

Christus is de Bruidegom Zijner Kerk; dit is het treffende zinnebeeld, waaronder de liefde van den Zaligmaker voor Zijne waardige ver-eerders, en de omstandigheden, die bij Zijne terugkomst plaats zouden hebben op aarde, ons in het Evangelie worden voorgesteld. Hij is de Bruidegom Zijner Kerk; want Hij heeft haar het eerst lief gehad; Hij heeft voor haar eene belangeloze, bestendige, onveranderlijke liefde. Hij is in het vleesch verschenen, gelijk aan degenen, die der zonde onderworpen zijn, in de gedaante van eenen dienstknecht, in kleederen met bloed bedekt, lijdende, vervolgd, nauwelijks onder de menschen gerekend. Hij is verschenen, om Zijne ziel voor Zijne Kerk

ten offer te geven; Hij heeft zich aan haar verloofd, onder smart en tranen, te midden van de bedreiging der Goddelijke regtvaardigheid; maar Hij zal wederkeeren ten jongsten dage, als de Koning der heerlijkheid, om Zijn bruiloftsfeest te vieren, om levenden en dooden te oordeelen, en Zijne bruid binnen te leiden in het eeuwig verblijf der gelukzaligheid.

Het was bij de Oostersche volken gebruikelijk, dat de Bruidegom, bij de viering van het huwelijksfeest, met fakkellicht, vergezeld van zijne vrienden, tot zijns Bruid ging, onder de zichtbaarste blijken van vreugde en gejuich, terwijl de jeugdige vriendinnen der Bruid, gewoonlijk tien in getal, op het kostbaarste uitgedost, den Bruidegom te gemoet gingen, met fakkels in de hand, en zich aan den trein aansloten, om de vreugde en plegtigheid te vermeerderen. Onzen Heer heeft zich van dit zinnebeeld en deszelfs bijzonderheden bediend, om Zijne tweede verschijning op aarde voor te stellen. Hij zelf is de Bruidegom; de Bruid is de Kerk, of de vereeniging der opregt geloovigen; de komst van den Bruidegom, de terugkomst van Christus op den dag des oordeels; de vrienden zijn de Engelen Zijner magt; de maagden, de vriendinnen der Bruid, zijn de Heiligen, de Geloovigen, of beter, het zijn allen, die hier voor Heilige en Geloovigen doorgaan, allen, die zich op den naam van Christus voorstaan; hun-

ne lampen beteekenen de openbare belijdenis, die zij van de Christelijke Godsdienst gedaan hebben; de olie is de genadige invloed van den Heiligen Geest in het hart; en het licht, dat zij verspreiden, is de uitwerking van het geloof, dat zich openbaart door de liefde en den geur der goede werken; het middernachtsuur stelt het onverwachte voor, dat er in de komst van onzen Heer zijn zal; — de Bruiloftszaal is het Koninkrijk der Hemelen, de verblijfplaats der heiligheid, des vredes, der vertroosting en der eeuwige vreugde.

Zoodanig is het treffend en plechtig zinnebeeld door hetwelk ons de komst des Heeren wordt voorgesteld. Dit zijn de groote gebeurtenissen, waarbij wij allen tegenwoordig zullen zijn. Dit is zoo waarachtig als het woord Gods, als de vestiging van de Kerk van Christus op aarde. Deze woorden, zegt de Geest, zijn de waarachtige woorden Gods. Als hoedanig zullen wij op dien grooten dag verschijnen? Wat zal er van ons worden op dat plechtige oogenblik? Hoe zal Hij ons van den troon Zijner Heerlijkheid aanschouwen, Hij, die de harten en nieren doorgrondt? [Psalm VII: 10.]

Hoe belangrijc is het niet, reeds hier op aarde die vragen te kunnen oplossen! Hoe nietig en overtollig is alle ander onderzoek in vergelijking van dit! Hoe ijdel en dikwerf schadelijk zijn niet de zorgen en bezigheden, waarmede de

Martha's zich onledig houden! [Lucas X: 41.]
Terwijl de Schrift ons zegt, dat er maar één ding *noodig* is! [Lucas X: 42.]

Volg dan verder de eenvoudige ontwikkeling van een zinnebeeld, hetwelk den Heere behaagd heeft, voor elks verstand vatbaar te maken, en moge deze overdenking bij u den lust en het verlangen opwekken tot opmerzaamheid, tot het onderzoek van den staat, waarin gij verkeert, tot de ernstige gedachte op de toekomst, ja, tot honger en dorst naar gerechtigheid.

» Het Koninkrijk der Hemelen, ten jongsten dage, zal gelijk zijn aan tien maagden, welke hare lampen namen en gingen uit den Bruidgom te gemoet.»

Hier, gelijk elders, beteekent het Koninkrijk der Hemelen de zichtbare Kerk, voor zoo verre zij zamengesteld is uit ware geloovigen en loutere naam-christenen.

Het Koninkrijk der Hemelen zal gelijk zijn aan tien maagden. Door deze uitdrukking doet de Heere ons dadelijk opmerken, voor welke klasse van menschen de leering, in dit zinnebeeld vervat, toepasselijk is. Wij zien, dat hier de zoodanigen bedoeld worden, die oogenschijnlijk een geregeld en Christelijk leven leiden. Onder de vijf dwaze maagden moet men dus niet begrijpen zedelooze menschen, maar alleen diegenen, die door hun uiterlijk gedrag onder de menschen (die het inwendige van het

hart niet kunnen doorgronden, maar slechts naar den uiterlijken schijn oordeelen), voor Christenen gehouden worden. Zij zijn niet alleen in hun uiterlijk gedrag zedig en welvoegelijk, niet alleen zijn zij maagden, maar zij gaan zelfs den Bruidegom te gemoet. Zij belijden allen, dat zij Jezus verwachten, en op Hem eenig vertrouwen stellen, hoezeer een gedeelte hunner Hem niet gekent heeft, en ook van Hem niet gekend is, (zoo als Hij hun zelve weldra zal openbaren) en het niet noodwendig geacht hebben, hunne lampen met olie te voorzien. Het zijn Christenen in naam. Men ziet hen in 's Heeren Tempel; zij nemen deel aan het Nachtmal; zij belijden in Christus te gelooven, die hen zeker (volgens hunne meening) in de eeuwige woning zal binnen leiden, wanneer Hij de lampen zal gezien hebben, die zij voor Hem henen dragen.

Want deze lampen beteekenen de uitwendige belijdenis, waarmede zij hunnen Hemelschen Bruidegom te gemoet gaan; zij bekennen Hem te moeten vereeren en Zijnen lof vermelden, tot dat zij, met Hem in het Koninkrijk der Hemelen aangekomen, geheel en al door Zijnen Geest naar Zijn beeld herschappen, van kracht tot kracht gaan, volgens de verklaring van Gods woord zelf [2 Cor. III: 18].

Dus hoezeer er tusschen hen een groot verschil bestaat, hebben de tien maagden echter

denzelfden naam: zij gaan allen den Bruidegom te gemoet; zij allen hebben hare lampen in de hand; zij allen belijden hetzelfde; allen hebben zñ hetzelfde vertrouwen bij de wereld, die het onderscheid, dat er tusschen haar bestaat, niet kan beoordeelen, dewijl zij niet opmerkt, dat het licht, hetwelk sommigen in hare lampen hebben, slechts flikkert, en dus vergankelijk is.

Gij ziet dan, mijne waarde lezers! door deze eenvoudige ontwikkeling, hoe zeer dit zinnebeeld voor u toepasselijk is, en u nuttig zijn kan, indien gij daarvan gebruik maakt, om u zelve te onderzoeken in de tegenwoordigheid des Heeren.

« Als nu de Bruidegom vertoefde, werden zij allen sluimerig en vielen in slaap, » zegt onze Heer, dat is te zeggen, dat zij zich allen aan de grootste gerustheid en het volste vertrouwen hadden overgegeven, alhoewel slechts vijf van haar in het hart eenen vasten grond hadden, waarop hare hoop gebouwd was, zoo als wij weldra zien zullen, terwijl de andere, met eene schadelijke gerustheid, op hare uitwendige belijdenis van het Christendom steunden. Alle verwachtten zonder eenige vrees de toekomst; maar terwijl de gerustheid der eersten waarachtig gegrond is, zoo was integendeel die der laatsten op de bedriegelijkste en gevaarlijkste hersenschimmen gebouwd.

Helaas! hoe juist is deze gelijkenis; zoo wij slechts ons cog op de Kerk van Christus vestigen! Hoe veel overeenkomst vinden wij in deze insluimering der tien maagden, met de onverschilligheid en onbegrijpelijke gerustheid, waarmede zoovele menschen den dood, het oordeel en de eeuwigheid afwachten, zonder dat zij in hun hart het onderpand der eeuwige erfénisse ontvangen hebben, zonder dat zij de werking ondervonden van den Heiligen Geest, dewelke, om met den Apostel Paulus te spreken, met onzen geest getuigt, dat wij kinderen Gods zijn; zonder dat zij, even als de wijze maagden, eenigen vasten grond hebben, waarop zij hunne gerustheid kunnen bouwen! Ook zegt onze Heer: «er waren vijf wijze en vijf dwaze maagden.»

De ware wijze, in Gods oogen, is diegene, die aan de eeuwigheid denkt, en, zich bezig houdende met de belangen zijner onsterfelijke ziel, God in Geest en Waarheid dient. De dwaze, daarentegen, is die, welke het éénig noodige verwaarloost, hoe vaardig ook anders in het najagen der ijdelheid dezer wereld: ook bestaat hierin de dwaasheid dier maagden, dat zij, bij het nemen harer lampen, geene olie met zich namen, terwijl de wijze maagden olie namen in hare vaten, met hare lampen.

Dit vat beteekend het hart, uit welks goeden schat de goede mensch goede dingen voort-

brengt. [Matth. XII: 35.] Want het is uit het hart, dat de werken voortkomen, welke God ten jongsten dage zal oordeelen; het is op de drijfveren en geneigdheden des harten, dat Hij acht geeft; het is het hart, dat veranderd moet worden.

De olie was bij de Hebreëuwen het zinnebeeld van de zalving des Heiligen Geestes; al de vaten van het heiligdom, al de koningen, de priesters, de profeten moesten met heilige olie gezalfd worden; men moest in den Tabernakel altoos zuivere olie in voorraad hebben, om daarmede de lampen van den gouden kandelaar aan te houden; en Christus is het hoofd der Gemeente, waarvan de geestelijke zalving afdaalt, welke het hart der opregte en ware Christenen moet vervullen. Hij is het, die ons zalft en ons doopt door den Heiligen Geest en met vuur. [Matth. II: 11].

Wij deelen u deze bijzonderheden mede, ten einde u de bedoeling van onzen Heer met deze gelijkenis te doen zien. Om nu zonder gelijkenis te spreken, kunnen wij zeggen, dat vijf van deze maagden bekeerd en wedergeboren waren; deze hadden eene hartsverandering ondergaan, doch de andere waren niet wedergeboren; de Schrift zegt: »zoo iemand niet geboren wordt uit water en geest, hij kan in het Koninkrijk Gods niet ingaan.» [Joh. III: 5]. Zij waren altoos wereldgezind en tot

zonde geneigd. De eerste, voor de eeuwigheid gevormd, hadden den Heiligen Geest, tot onderpand van hunne erfenis, ontvangen, zoo als Paulus zulks uitdrukt in zijn' brief aan de Corinthers, en zoo als hij in dien aan de Romeinen zegt: » zij hadden dien Geest ontvangen, die met onzen Geest getuigt, dat wij kinderen Gods zijn; » terwijl de anderen dien Geest der aanneming niet hadden, noch iets dat hunne gerustheid konde wettigen. De eerste hadden dat levendigmakend geloof, door hetwelk God de harten der geloovigen reinigt, zoo als Petrus het uitdrukt; [Hand. XV: 9] terwijl de anderen, op hunne uiterlijke belijdenis steunende, Christus niet kenden, en van Hem niet gekend waren, zoo als Hij hun weldra zoude openbaren.

Zoodanig was de staat der wijze en dwaze maagden; maar te middernacht geschiedde er een geroep: » Ziet de Bruidegom komt, gaat uit hem te ontmoet. »

Deze kreet deed zich te middernacht hooren, dat is te zeggen op een tijdstip, dat men zulks het minst verwachtte.

Welk een treffend zinnebeeld van de komst des Heeren op den grooten oordeelsdag! Welk eene heilzame en opwekkende gelijkenis voor zoo vele nog slapende en sluimerende zielen! Ook wij, wij zullen eenmaal ten jongsten dage dezen kreet, die aller geweten ontroeren zal

vernemen. Ziet de Bruidegom komt, gaat uit hem te gemoet. Ach! hoe ontzaggelijk en verschrikkelijk zal dat oogenblik zijn, waarop de Zoon des menschen komen zal met vlammen vuurs, door Zijne Engelen gevolgd, met de bazuine Gods nederdalende, wanneer de stemme des Archangels zich over de geheele aarde zal doen hooren, wanneer alle dooden uit hunne graven zullen opstaan en alle volkeren in Zijne tegenwoordigheid zullen verschijnen! Welk een ontwaken voor het Heelal, op dat plegtige tijdstip! Welk een ontwaken, veroorzaakt door dezen doordringenden kreet: » Dooden! ontwaakt en verschijnt ten gerigte! »

Eer wij verder gaan, moeten wij hier aanmerken, dat voor ieder onzer die dag zeer nabij is, en dat wij allen slechts nog weinige jaren te leven hebben. De dag, waarop eene doodelijke ziekte ons overmeestert, zal ons leeren, dat ons einde nabij is; hij zal ons zeggen, als tot den koning van Juda: » bereid uw huis, want gij zult sterven. » Op dien dag zal de eeuwigheid voor ons beginnen; de dag, waarna geen tijd meer zijn zal, de dag eindelijk, op welchen wij, met de bazuin des oordeels, den kreet, in deze gelijkenis voorgesteld, zullen hooren: » Ziet de Bruidegom komt, gaat uit hem te gemoet. » Dewijl dan het einde van alle dingen voor elk onzer zoo nabij is, laat ons opmerkzaam zijn op het vervolg van deze gelijkenis.

Zoodra de maagden dezen kreet vernomen hadden, stonden zij allen op, zegt de Heere, en zij bereidden hare lampen, de wijzen zoowel als de dwazen; want zelfs diegenen, welke zich dagelijks, door een leven aan den Heere toegewijd, tot den dood voorbereiden, gevoelen de noodzakelijkheid, om zich gereed te houden voor Zijne ontmoeting, ten einde, zoo als Paulus het uitdrukt, gekleed, en niet naakt bevonden te worden. De dwaze maagden evenwel stonden ook op, en wilden hare lampen bereiden; maar bij de komst van den Bruidegom en Zijn gevolg, zagen zij met ontzetting, dat hare lampen uitgingen. Die lampen, welke gebrek aan olie hebben, kunnen voor eene wjl een flikkerend, doch bedriegelijk licht voor de menschen verspreiden; maar wanneer de dood nadert, wanneer de komst des Heeren dáár is, wanneer de eeuwigheid zich voor het oog ver- toont, dán eerst kennen de dwaze maagden hare zorgeloosheid en de ijdelheid der midde- len, waarop zij haar vertrouwen gesteld hadden; alsdan eerst onderscheid men de ware bedoelin- gen der daden, waardoor men de goedkeuring der menschen heeft zoeken te verdienen; dán erkent men, dat dezelve niet zijn voortgespro- ten uit een hart geheel aan den Heere toegewijd; dat zij niet verrigt zijn met de éénige en zuivere bedoeling om God te behagen; dán eerst ziet men in de sombere vallei der schaduwe des

doods het licht verdooven, waarop men met zoo groote gerustheid had vermeend te kunnen betrouwen.

De dwaze maagden evenwel, door schrik bevangen, wendden zich tot hare medgezellen, en in de ontroering, die haar beving, zeide zij: « Geeft ons van uwe olie, want onze lampen gaan uit. »

Even zoo is het gesteld met de Christenen in naam, die, gedurende hun leven, God en de wereld willende dienende, bij het aannaderen van den dood sidderen; zij wenschten na hun lot te kunnen verwisselen met dezulken, die zij eertijds om hunne gevoelens bespot hebben, en wier vroomheid en ootmoed, bij het streven om de voorschriften van hunnen Meester na te volgen, zij voor overdreven en dwaas beschouwd hebben; zij wenschen nu den dood der regtvaardigen te kunnen sterven, en met hen te kunnen zeggen: « Al mijne hoop is in den Heere, en die hoop bedriegt niet, dewijl de liefde Gods onze harten vervult door den Heiligen Geest, dewelke ons gegeven is. » « Geeft ons van uwe olie, want onze lampen gaan uit. »

Maar de wijze antwoorden: « opdat er misschien voor ons en voor u niet genoeg zij, gaat liever tot de verkoopers en koopt voor u zelve. »

Opmerkelijk is hier de zachtmoedigheid en het wijze beleid van dit antwoord. Zij willen,

durven en mogen niet voldoen aan de wenschen harer medgezellen; maar echter voegen zij niet het geringste verwijt bij hare weigering; zij be-roemen zich zelven niet op hare voorzorg, maar vermijden alles, wat de smart van deze zou kunnen vermeederen. En terwijl zij haar te kennen geven, dat haar aanzoek vruchteloos is, dat de regtvaardige zelf naauwelijks zalig wordt, [1 Petr. IV: 18.] en elk zijnen eigenen last moet dragen, [Gal. VI: 5.] haasten zij zich echter, haar nog den eenigen raad te geven, die haar zou kunnen redden: «Gaaf liever tot de verkoopers,» terwijl het nog tijd is, verliest geen oogenblik, wij zelven hebben niet dan hetgeen wij ontvangen hebben, gaat, keert u tot den Vader, die alle goede gaven geven kan; gaat tot Christus, want uit Zijne volheid hebben wij allen ontvangen, ook genade voor genade. [Joh. I: 16.]

Bidt om den Heiligen Geest, die zijne gaven naar zijn welbehagen uitdeelt: bidt vuriglijk; bidt en u zal gegeven worden, zoekt, en gij zult vinden; [Matth. VII: 7.] gaat tot dien liefderijken Vader, die u in Zijn woord toe-roept: «Indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begeere, die een iegelijk mildelijk geeft, en zij zal hem gegeven worden.» [Joh. I: 5.] «Alle gij dorstige, komt tot de wateren! en gij, die geen geld hebt, komt koopt en eet, ja komt koopt zonder

gelk, en zonder prijs, wijn en melk. Waarom weegt gijlieden geld uit voor hetgene dat geen brood is? Neigt uwe ooren en komt tot mij, hoort en uwe ziele zal leven; want ik zal met u een eeuwig verbond maken; [Jesaïa LV: 1—3.] komt herwaarts tot mij, allen, die vermoeid en belast zijt; en ik zal u ruste geven. [Matth. XI: 28.]

Maar het is niet gemakkelijk, wanneer men langen tijd zijn vertrouwen op zijne lamp gesteld heeft, op eigen kracht en op de bloote belijdenis van het Christendom en eigene gerechtigheid heeft gesteund, alsdan, op het laatste tijdperk van zijn leven, die heilzame olie te zoeken en te verkrijgen. Het is niet zoo gemakkelijk zich te bekeeren, zich met een vol vertrouwen in de armen der Goddelijke barmhartigheid te werpen, wanneer men zorgeloos ingesluimerd is geweest tot de komst van den Bruidegom.

En inderdaad, wij zien het in de gelijkenis: »als nu die dwaze maagden,» bij het besef van haar gebrek, »henen gingen om te koopen, kwam de Bruidegom» in ontzag verwekkende majesteit, »en zij, die gereed waren,» dat is, de wijze maagden met het bruijloftskleed versierd (volgens de uitdrukking van Jesaïa) met den mantel der gerechtigheid, en in haar hart vervult met geloof, hoop en liefde. «De wijze maagden gingen met hem in tot de bruijloft,» in de eeuwige ruste, in de gemeenschap der

Heiligen, der Engelen, met Abraham, Mozes, David, Johannes, Paulus en al die edele zielen, die gereinigd zijn door den Heiligen Geest, en die de Heere voor altoos tot de zijnen geroepen heeft. De Bruidegom kwam, en die gereed waren gingen met Hem in tot de bruiloft, en de deur werd gesloten. Welk een geluk voor de wijze maagden! Welk eene volmaakte gerustheid, welk eene hemelsche vreugde! Welk eene zalige rust! De deur werd achter hen toegemaakt, toegemaakt voor altoos. Het hemelsche Paradijs zal dan niet weder geopend worden, zoo als dat van Eden, waaruit ons aller vader nog door de zonde heeft kunnen vervallen! Wanneer de opregte geloovigen in het koninkrijk der Hemelen zullen zijn ingegaan, dan zal de toegang gesloten worden: geen vijand zal hen meer kunnen scheiden van de liefde van Christus; de Duivel zal voor altoos geketend zijn; de tranen zullen voor altoos uit hunne oogen gewischt worden; zij zullen niet meer zondigen; zij zullen in de eeuwige rust der gelukzaligen deelen! » Die overwint, » zegt de Heere, » ik zal hem maken tot eenen pilaar in den tempels mijns Gods, en hij zal niet meer daar uitgaan. » [Openb. III: 12.] Maar indien het een dag van geluk en zaligheid voor de wijze maagden is, welk een ontzettend tijdstip is het dan niet voor de dwaze maagden! De deur is gesloten, voor altoos gesloten. Er was een

tijd van beproeving, nu is dezelve voorbij; er was een tijd om de lampen te vullen, en nu is er geen tijd meer. Zij zijn in de uiterste duisternis geworpen, verwijderd van het aangezigt des Heeren; dáár, waar weeningen en knarsingen der tanden zal zyn.

Daarna kwamen ook de dwazen maagden en zeide: «Heere! Heere! doe ons open.» Maar derzelyer geroep was vruchteloos, en de Heere gaf hun slechts deze ontzettende woorden ten antwoord: «Voorwaar zegge ik u, ik ken u niet.» Een vonnis, met eene plegtige bevestiging vergezeld, en overeenstemmende met hetgeen de Heer elders zegt: «Ik heb in mijnen toorn gezworen, dat zij nimmer in mijne ruste zullen ingaan.» [Psalm XCV: 11.]

Laat ons hier, mijne Lezers! in ons zelve keeren. Ach! hoe velen zijn er, die nauwelijks erkennen, dat hun een beginsel van geestelijk leven ontbreekt, dat hun hart nog niet veranderd is, die dezelfde traagheid behouden voor de dienst van God, dezelfde laauwheid in hunne gebeden, dezelfde geneigdheid voor de wereld, en die echter, bij aanhoudendheid, hunne bekeering en hartverandering, waarvan hun eeuwig welzijn afhangt, verschuiven tot op het laatst van hun leven! Zij begoochelen zich door een valsch vertrouwen; zij zoeken zich gerust te stellen, bij de gedachte aan de toekomst, door de overweging van hunne oppervlakkige heiligheid, van hunne getrouwe bijwoning der open-

bare Godsdienst, van de zedigheid in hun uitwendig gedrag, en door de ijdele hoop, dat zij, vroeg of laat, nog in de gelegenheid zullen zijn, om hunne lampen te vullen, en die onschatbare olie te koopen, zonder welke niemand in het koninkrijke Gods kan ingaan.

Helaas! hoe vele dwaze maagden wachten, door zoodanige hersenschimmige denkbeelden misleid, haren laatsten dag af, om dan eerst tot diegenen te gaan, die olie verkoopen! Ach! laat ons gehoor geven aan Hem, die ons oordeelen zal, en die ons hier betuigt, dat, indien wij nu nog uitstellen, wij later geen tijd meer zullen hebben; ja, die Zijne gelijkenis met de volgende woorden besluit: » Zoo waakt dan, want gij weet den dag niet, noch de ure, in welke de Zoon des menschen komen zal! » [Matth. XXV: 13].

Uwe dagen snellen voorbij en keeren niet weder; uwe jaren vervliegen, als door een' stroom voortgesleept.

Gij nadert met rassche schreden den grooten oordeelsdag; gij allen, wie gij ook zijn moogt, welk eenen ouderdom gij ook moogt bereikt hebben, weldra zult gij vernemen, dat de Bruidgom komt, en dat gij hem te gemoet moet gaan.

Wacht dus niet. Ach! wacht de laatste waarschuwing van den aannaderenden dood niet af; wacht niet, tot zich deze kreet doet hooren: » Hier is de Bruidgom. » Wacht uwe laatste

ziekte niet af, zoo als de dwaze maagden. Indien gij alsdan eenen leeraar aan uw ziekbed roept, zoo zal hij met de wijze maagden tot u zeggen: » Gaat tot de verkoopers.» Hij zal u wel zeggen, dat indien uwe bekeering, hoezeer ook uitgesteld, opregt is, dezelve heilzaam en gezegend zijn kan; dat gij tot het laatste oogenblik van dit leven van beproeving en voorbereiding tot Jezus uwe toevlugt kunt nemen; dat Hij gekomen is om te zoeken en te redden, wat verloren was; hij zal u met den Apostel zeggen: » dat Christus volkomen kan zaligmaken degenen, die door Hem tot God gaan.» [Hebr. VII: 25].

Maar niemand kan u zeggen, dat, indien gij uwe bekeering nog uitstelt, gij daartoe nog tijd zult hebben; dat gij de deur niet gesloten zult vinden, vóór en aleeer gij u van het éénige noodige hebt voorzien. Zeker is het, dat er gunstige oogenblikken moeten geboren worden, en dat de Heilige Geest ons moet opwekken, om deze behoefte levendig te gevoelen. Zeker is het, dat, alhoewel de Almagtige in Zijne ontfermende genade, en om ons te eerder te doen gevoelen, dat Hij de harten bekeerd, in sommige gevallen, op een sterfbed, of in eenen kerker bij een' misdadiger een opregt berouw bewerkt, en onverwachts en plotseling sommigen tot eene ootmoedige bekentenis van Jezus Christus brengt, echter zijn deze voorbeelden zeer zeldzaam, en het is ontwijfelbaar, dat het oogenblik, wan-

neer, hij eene zware krankheid, de dood naderd, wel verre van het gunstige tijdstip ter bekeering te zijn, zoo als zich de dwaze maagden inbeeldden, juist daarvoor het minst geschikt is. Dit is, helaas! ten minste zeker, dat onder de duizenden, die de hartsverandering tot op het laatste oogenblik van hun leven verschuiven, er naauwelijks een gevonden wordt, die in staat is, zulk een tijdstip zich nog waarlijk ten nutte te maken: want terwijl de zondaar, voor een oogenblik uit zijne diepe sluimering ontwakende, zich op zijn sterfbed tot zijnen Regter keert; terwijl hij zich inspant om zijne gedachten te verzamelen, ten einde toevlugt te nemen tot onzen grooten God en Zaligmaker; terwijl hij zijne smarten zoekt te vergeten, om zijn hart en zijn oog ten hemel op te heffen en terwijl hij in verbijstering niet weet, wat te beginnen, en duizende verwarde denkeelden zijne aandacht verstrooijen, in dat oogenblik komt de dood hem overvallen, de Bruidegom genaakt, de dag des oordeels is dáár, de deur is gesloten, en de arme zondaar is voor altoos verloren. Zoo waak dan, want gij weet den dag niet, noch de ure, in welke de Zone des menschen komen zal. [Matth. XXV: 13]. Ach! dat dan een ieder onzer, na deze overweging, zich afvraage: Heb ik olie in mijn lamp? Heb ik mijnen God lief, met geheel mijn hart? Is het mijne vreugde Hem alleen te dienen?

Heb ik inderdaad eene hartsverandering ondergaan? Ben ik bekeerd? Kan ik gerust zeggen, indien ik in deze week moest sterven, dat ik in den Heere stierf, en de poorte voor mij niet gesloten zoude vinden? Nog is het tijd, mijne waarde Lezers! wij kunnen nog gaan tot de verkoopers; nog is de enge poorte geopend; nog spreekt het Woord des Heeren tot ons; wij kunnen hetzelfde nog hooren, lezen en overdenken; nog kunt gij in het gebed uw hart opheffen tot den Vader van alle barmhartigheid. Zoekt den Heere terwijl Hij te vinden is; roept Hem aan terwijl Hij nabij is. [Jes. LV: 6].

Mogt God ook deze opwekking zegenen, en Zijnen Geest over u uitstorten, opdat gij u tot Hem wendet, en alzoo moogt behouden worden!

Te Rotterdam, bij M. WIJT & ZONEN,
à 10 Cents.